

Tema: Västsaharierna i flyktinglägren

Alla borde vara som de

Det är nyårsafton 2007. FN-styrkan MINURSO:s ansvarige för Tifariti-anläggningen, uruguayaren och marinoficeren Maximiliano Pereira tar emot. I femton månader har han lett arbetet för de 16 FN-anställda militärerna mitt ute i öknen. Om en vecka ska han återgå till sitt rätta element i Latinamerika.

– Jag önskar att alla vore som de, säger han om förhållandet till den västsahariska lokalbefolkningen. Om de har två äpplen, så ger de bort det andra. De vill ofta bjuda in oss på te, men vi har tyvärr inte tid. De är mycket vänliga.

MINURSO:s 242 personer starka styrka är fördelad på 9 stationer, fyra på Marockokontrollerat område och fem på Polisariokontrollerat område. Uppdraget för FN-styrkan är att kontrollera den vapenvila som trädde i kraft 1991.

Vid Tifariti är samtliga militärer, inga civila. De patrullerar området och kontrollerar att Polisario inte förflyttar trupp eller vapen. Så sker inte heller.

Maximiliano Pereira träffar Polisarios

kommandant regelbundet två gånger i månaden.

– En mycket intelligent och flexibel man, säger Maximiliano Pereira och ger Polisariobefälhavaren högt betyg. Förhållandet mellan oss är mycket bra.

När det gäller rapporterna om övergreppen i den Marocko-kontrollerade delen av Västsahara säger Pereira:

– Vi ser och hör och skriver rapporter som vi skickar till högkvarteret i El Aaiún, som bestämmer vad som ska skickas vidare. Vårt jobb är inte att lösa problem. Vi är helt neutrala och tar inte parti. Vi är bara ett verktyg. Andra bestämmer.

Senare på kvällen säger en västsaharier till mig och skakar på huvudet:

– Kan du över huvud taget tänka dig att ha ett sådant jobb?

Han pekar mot den kraftigt upplysta MINURSO-anläggningen i nyårsnatten.

– De har elektricitet 24 timmar om dygnet. Vi har elektricitet i nio.

Uruguayaren Maximiliano Pereira, chef för MINURSO-styrkan i Tifariti, ersätts av en ungrare. Bild: Lena Thunberg

Lena Thunberg